

Arrest

nr. 215 424 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. Roels
Graanmarkt 17
9300 Aalst

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend, bij faxpost, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 neemt de gemachtigde van minister bevoegd voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 10 januari 2019 en die als volgt is gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: I.

voornaam: J.

geboortedatum: 05.10.1998

geboorteplaats: SIERRA LEONE

nationaliteit: Sierra Leone

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN KUST op 10.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.000141/2019 van de politie zone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 10.01.2019 aan politie PSN KUST geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 4 jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.000141/2019 van de politie zone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN KUST op 10.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 4 jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.000141/2019 van de politie zone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone SPN KUST en verklaart dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]."

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 15 januari 2019 neemt de bevoegde minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. In deze beslissing wordt melding gemaakt van een positieve Eurodactreffer voor Italië en voor Duitsland en zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2019.

Op 16 januari 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten. Op diezelfde dag nog stemmen de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 10 januari 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de verwijderingsmaatregel (*in casu*: bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, verder ook “*de bestreden beslissing*” genoemd)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals hoger reeds gesteld, bepaalt artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder het volgende op:

"Er is vast te stellen dat er op 16.01.2019 een nieuwe vasthoudingsbeslissing is genomen teneinde de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Blijkens het EUODAC-onderzoek werden de vingerafdrukken van verzoeker geregistreerd in Italië en in Duitsland en valt hij aldus onder het toepassingsgebied van de Dublin-III-Verordening.

Er kan in dat opzicht mutatis mutandis worden verwezen naar volgend arrest van uw Raad met nummer 15.222 dd. 16.01.2019:

De verwerende partij stelt in haar nota: "De thans bestreden beslissing is dus niet uitvoerbaar, nu op basis van het Eurodac-onderzoek gebleken is dat de verzoeker onder de Dublin-verordening valt. Verzoeker zal niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst. (...) Verzoeker wordt overigens vastgehouden met het oog op de overdracht naar een EU-lidstaat."

De verwerende partij voegt hieraan toe dat er bijgevolg "geen sprake is van een imminente verwijdering naar het land van herkomst" en dat men "bezwaarlijk [kan] stellen dat de tenuitvoerlegging van het kwestieus bevel imminent zou zijn".

Ter terechtzitting van 15 januari 2019 merkt de Raad op dat uit wat de verwerende partij in haar nota uiteenzet, duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing, -dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens-, niet langer uitvoerbaar is nu de verzoeker onder de Dublin-verordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden met het oog op overdracht naar een EU-lidstaat in het kader van deze Dublin-verordening.

Aldus blijkt afdoende dat de bestreden beslissing naar de toekomst geen rechtsgevolgen zal sorteren.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd.

De verwerende partij treedt deze conclusie ter terechtzitting bij.

Gelet op wat voorafgaat, dient de verwerende partij dan ook bijgetreden te worden in het standpunt dat het uiterst dringende karakter van de vordering niet langer vaststaat. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is impliciet doch zeker opgeheven.

De bestreden beslissing kan niet ten uitvoer worden gelegd, aangezien verzoeker onder de Dublinverordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden met het oog op overdracht naar een EU-lidstaat in het kader van deze Dublin-verordening. De thans bestreden ressorteert geen rechtsgevolgen voor de toekomst en dit wordt volledigheidshalve voor de goede orde bevestigd.

Aangezien de bestreden beslissing naar de toekomst geen rechtsgevolgen ressorteert, is het rechtens vereiste belang niet aanwezig."

De Raad wijst erop dat de in het door de verweerder geciteerde arrest nr. 215.222 van 16 januari 2019 niet werd gesteld dat het belang bij de vordering teloor zou zijn gegaan, doch wel dat, gelet op de impliciete opheffing van de bestreden verwijderingsmaatregel, het uiterst dringend karakter van de vordering niet langer vaststaat aangezien er niet langer sprake is van een imminente tenuitvoerlegging.

De raadsman van de verzoeker geeft ter terechtzitting te kennen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst erop dat artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Met diezelfde wet werden ook de titel III^{quater} en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, ingevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt

uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen.

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet derhalve worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”).

Noch uit de motieven van de bestreden akte, noch uit de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen, blijkt derhalve dat door de bestreden akte een overdracht zou worden voorzien naar een bevoegde lidstaat zoals bepaald in de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). De thans bestreden beslissing kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van de beslissing van de bevoegde minister van 15 januari 2019 waarbij ten aanzien van de verzoeker wordt beslist tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, zoals aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2019. Deze beslissing werd genomen op grond van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening, en hierbij wordt vastgesteld dat er een positieve Eurodac-hit is voor Italië en voor Duitsland.

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “*wordt*” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) “*zo snel mogelijk ingediend*”, “*wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]*”. Uit deze bepaling blijkt dat indien de verweerder, zoals *in casu*, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. In de nota met opmerkingen bevestigt de verweerder ook uitdrukkelijk dat de verzoeker thans onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening valt, dat de bestreden beslissing hierdoor niet tenuitvoer kan worden gelegd en dat zij voor de toekomst geen rechtsgevolgen sorteert.

In het voorliggend geval kan niet worden betwist dat op 15 januari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart. De minister maakt in deze beslissing immers

uitdrukkelijk toepassing van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening en er wordt tevens uitdrukkelijk melding gemaakt van de positieve Eurodactreffer voor Italië en voor Duitsland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze Eurodactreffer door de diensten van de verweerder werd verkregen op 10 januari 2019. Deze Eurodactreffer vermeldt onder meer de code IT1(...). Volgens artikel 24, lid 4, *iuncto* artikel 9, lid 1, van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening), wijst “IT” op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer “1” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Hieruit blijkt dat de diensten van de verweerder op dezelfde dag waarop de bestreden beslissing werd genomen reeds een duidelijk aanknopingspunt hadden dat de verzoeker een beschermingsverzoek had ingediend in Italië dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is. Op 16 januari 2019 stemmen de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker. Hiermee is dus een terugnameakkoord, in de zin van de Dublin III-Verordening tot stand gekomen, hetgeen meteen ook de toepassing van de Terugkeerrijslijn uitsluit.

Gelet op het feit dat op 15 januari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart, tezamen met de duidelijke bevestiging van de verweerder in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing niet meer kan worden uitgevoerd en evenmin nog rechtsgevolgen sorteert voor de toekomst, dient *in casu* te worden vastgesteld dat de verweerder door het nemen van de voornoemde beslissing van 15 januari 2019, meteen ook impliciet doch zeker heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens van 10 januari 2019 op te heffen. Dit klemmt *in casu* des te meer nu er op 16 januari 2019 ook reeds een terugnameakkoord tot stand kwam met de Italiaanse autoriteiten. De raadsman van de verweerder bevestigt ter terechtzitting dat er bijgevolg een overdrachtsbesluit zal worden getroffen, waartegen de verzoeker zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met bijbehorende terugleiding naar de grens, impliciet doch zeker is opgeheven.

Hieruit volgt tevens dat er geen sprake meer is van een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat bijgevolg niet langer vast. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is impliciet doch zeker opgeheven. Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen en dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier.

De tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing is derhalve niet imminent. Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE